

Seg skal endnu kun opholde det ærede Thing et Dieblit i Anledning af Vædringsforlaget til § 27. Det er jo givet, at hele denne Paragraf, Overgangsparagrafen, som ogsaa er bemærket af den ærede Indenrigsminister, taber i Betydning i samme Forhold, som de i det nye Lovforslag opstillede Regler om Førgørgelsesrets Erhvervelse sammen med de i den gjældende Lovgivning bestaaende. Men selv om Lovforslagets Regler, saaledes som de ere vedtagne ved 2den Behandling, skulde blive staaende usprandrede, saa bliver der dog nogen og det ikke saa ganske liden Forskjel mellem de hidtidige og de nye Regler for Førgørgelsesrets Erhvervelse. Langt større vilde Forskjellen ganske vist have været, dersom de Forslag vare blevne vedtagne, som vare stillede af Mindretallet eller af det ærede 6te kongevalgte Medlem (Uising), og Forskjellen vilde jo ogsaa have været større, dersom det ærede Thing ikke igaar saa ubarmhjertig havde slaaet den ny §00 ihjel. Overgangsbestemmelserne i § 27 faae altsaa nu efter al Sandsynlighed en langt mindre Betydning, end der var forudsat baade i Lovforslaget og den Gang Udvalgets Flertal stillede sit Forslag. Seg maa dog imidlertid hævde eller forsøge paa at hævde Rigtigheden af de Bestemmelser, som Udvalgets Flertal her har foreslaaet, og jeg maa da først tillade mig den lille Bemærkning til det ærede 2det Medlem for 10de Kredz (Søsen), der, saavidt jeg forstod, ikke ret fandt sig tiltalt af, at Mæret 1872 er blevet foreslaaet som Regel med Hensyn til, hvilke Fattige der vedblivende skulle være til Førgørgelse paa det Sted, hvor de hidtil ere blevne forførgede. Det ærede Medlem har jo imidlertid som Medlem af Udvalget selv deltaget i at stille dette Forslag, og det forekommer mig altsaa, at det ærede Medlem ikke har havt fuld Føie til at antage, at en ganske ligende Tidsbestemmelse er kommen ind i det ærede 6te kongevalgte Medlems Forslag. Det ærede 6te kongevalgte Medlem (Uising) har, idet han forklarede og anbefalede sit Vædringsforlag til § 27, fremhævet, at det ikke for ham var ganske klart, hvad egentlig Udvalgets Flertal havde havt for Øie ved Opstillingen af sit Forslag. Det er nærmest i den Anledning, at jeg ønsker at gjøre opmærksom paa, at den Fattighjælp, som hidtil har været ydet, jo har havt en meget forskjellig Karakter. Den har dels været utvilsomt fast Fattighjælp til saadanne Fattiglemmer, som have været optagne som saadanne paa den aarlige Førgørgelsesplan — om denne Understøttelses Karakter som fast kan der selvfølgelig ikke være den allerfjerneste Tvivl — dels en anden Klasse af Fattighjælp, der er ydet, og som sølgelig ogsaa har været ydet i det Mær 1872: Sygehjælp. Denne Klasse af Fattighjælp er jo af Udvalgets Flertal foreslaaet udtrykkelig betegnet som i ethvert Tilfælde ikke fast. Der kunde imidlertid nok i enkelte Tilfælde reises Spørgsmaal, om en Hjælp har været givet i

Sygdomstilfælde eller i andre Tilfælde, og det er et af de Tvivlstilfælde, der vil komme til at foreligge Indenrigsministeren, dersom Udvalgets Forslag bliver vedtaget. Dette vil dog i ethvert Tilfælde være undtagelsesvis; men mellem disse to, jeg vil kalde dem Hovedklasser af Hjælp, den faste Fattighjælp til utvilsomt faste Fattige og Sygehjælp, ligger jo netop den store Gruppe af midlertidige Understøttelser, der ikke hidvære fra Sygdomstilfælde, men fra andre Trængselsanledninger, og det er netop Karakteren af denne Klasse af Understøttelser, som i mange Tilfælde vil være ganske overordentlig tvivlsom. Seg tror, at det meget ofte er Tilfældet, at Individet Mær efter Mær have modtaget Fattighjælp, uden derfor at have været opførte paa den faste Førgørgelsesplan; det er Noget, som er meget almindeligt, tror jeg i det Mindste, at Individet af Arbejderklassen i den arbejdssknappe Tid modtage Hjælp til Underhold af deres Familier, og at denne Understøttelse vedvarer i en kortere eller længere Tid. De opføre at modtage Understøttelse i den bedre Mærstid, men vende atter tilbage og modtage Hjælp i den knappe Tid og saa fremdeles. Om Bestaffenheden og Karakteren af en saadan Hjælp kan der ganske vist reises alvorlig Tvivl, og disse Tvivl forekommer mig ubetinget at maatte afgjøres af een og samme Autoritet, for at blive afgjorte efter samme Regel. Paa hvilken Maade og efter hvilken Regel Indenrigsministeren vil afgjøre det, bliver temmelig ligegyldigt, naar kun Reglen bliver ens for alle Kommuner i Landet. Det Vædringsforlag, som er stillet af det 6te kongevalgte Medlem, gaar jo ud paa at tilstede, at faste Fattiglemmer, det vil sige saadanne, der i det Mær 1872 have modtaget en Fattighjælp, der har Karakteren af fast Fattighjælp, senere, i Modsatning til, hvad der er foreslaaet af Udvalgets Flertal, skulde kunne erhverve sig et andet Førgørgeshjem. Seg tror i Birteligheden ikke, at denne Bestemmelse vil faae nogen synderlig Betydning. Seg tror, at det i den Grad er sjælbent, at de Individet, som en Gang ere hjemfaldne til fast Fattigførgørgelse, nogenstunde slippe den, at de Tilfælde, som det ærede Medlems Vædringsforlag vil komme til at ramme, ville blive særdeles faa. Men jeg ser ikke, selv om disse Tilfælde vare flere, nogen Nødvendighed, ja ikke engang nogen ser Anledning til at vedtage dette Forslag; thi Reglen kommer jo til at ramme alle Landets Kommuner, idet vi forudsætte, at Afgjørelsen om, hvad der er fast Fattigførgørgelse og hvad ikke, bliver ens; der kan altsaa ikke blive Tale om nogen Ubillighed overfor nogen Kommune ved at vedtage Udvalgets Forslag uden det af det ærede Medlem stillede Vædringsforlag. Seg vil for mit Vedkommende fastholde Udvalgets Forslag, og det vil jeg saameget mere, som det ikke er mig aldeles klart, i hvilken Forbindelse det ærede Medlems Vædringsforlag vil komme til at staa med 2det Punktum